

ANDY TRIP

2016 POKRAČOVÁNÍ...

Ráno si privstaneme, aby sme stihli východ slnka na solnej pláni. Podarilo sa vyfotili sme si nádherný východ slnka niekde medzi zemou a nebom...

“Prázdnymi cestami pokračujeme ďalej na sever”

Pokračujeme smerom k solnému hotelu, pred ktorým sa nachádzajú vlajky štátov z celého sveta, ktoré sem vešajú turisti. Slovenská vlajka tu chýbala čo sme okamžite napravili – mali sme jednu väčšiu zo sebou takže ak tam náhodou zabľúdite určite ju nájdete. Poľská skupina motocyklistov, ktorí nám išli v päťkách posledných pár dní sa rozdeľuje, Kryštof a Ola pokračujú na západ, kde idú navštíviť poľských misionárov v kláštore a Jacek sa pridáva k našej skupine. Sme radi, pretože je to správny chlap na správnom mieste. Rozlúčime sa so solnou pláňou a pokračujeme na sever smer La Paz. Cestou stretávame demonštráciu a zablokované cesty, Bolívijsci štrajkujú. So štvorkolkami nemáme problém, obchádzame bokom blokády a prázdny cestami pokračujeme ďalej na sever. Krajina sa začína meniť, kľudné a prázdne cesty na aké sme boli v poslednej dobe

zvyknutí sa zaplňajú a večer za tmy dorazíme do mesta Oruro. Oruro je veľké mesto s populáciou cca 260 000 obyvateľov. Nachádza sa vo výške približne 3 710 m.n.m. Oruro je závislé na ťažobnom priemysle, najmä cíne, volfráme, striebre a medi. Nájdeme si ubytovanie v zapadnutom hoteli v centre s parkovaním vo dvore a vyrazíme do ulíc centra, ktoré sú preplnené stánkami. Obrovské, rozsiahle predajné trhy, rozkladajúce sa na viacerých uliciach stán-

ky s tovarom a občerstvením, niektoré vyložené na kartónoch na chodníkoch, kilometre a kilometre, to je niečo, čo sme zažili jedine v Ázii v Kyrgizstane. Ľudia tu predávajú všetko od výmyslu sveta. Najeme sa miestnych špecialít do syta a hľadáme hotel. Nechápeme a nevieme si zvyknúť na miestne zvyky – ľudia odpadky hádzu jednoducho na zem. Smetné koše tu nie sú žiadne a tak sa v noci cestou na hotel doslova brodíme obrovským množstvom odpadu.

Deň šestnásty

Po zlej noci v ešte horšom hoteli sme skoro ráno hore a keďže je Oruro od La Paz vzdialené iba 230 km máme čas a ideme na raňajky do mesta. Ulice sú však čisté, všade pracujú smetiari, zametajú a odvážajú vrecia z odpadom ktorými sme sa v noci brodili. Zvláštne zvyky. Dáme si placky plnené mäsom, zapijeme to čerstvou ovocnou šťavou ktorú vám jednoduchými „odšťavovačmi“ pripravia všade a za pár bolíviarov. Po natankovaní odchádzame ďalej na sever do mesta La Paz. Tankovanie v Bolívii je tiež zaujímavé. Majú tu totiž 2 taxi. Jedna taxa pre Bolívijskov a tá druhá – skoro dvojnásobná pre cudzincov. Vždy sa snažme tankovať bez bločku za miestnu taxu paliva, no nie vždy sa obsluha dá presvedčiť. Cesta do La Paz je rýchla, miestami dvojprúdová a tak pokračujeme relatívne rýchlo. Pár krát stojíme kvôli chladeniu mojej štvorkolky, ktorá sa skôr zohreje a dá sa do núdzového režimu, nie je to však nijako obmedzujúce, kúpili sme si na cestu koku a tak v prestávkach žujeme a žujeme... V celej Bolívii sa preferujú heslá, že „listok koky nie je droga“ a „koka nie je kokaín“. S nadmorskou výškou vyše 3 000 m sa samotní Bolívijsci vyrovnávajú po svojom. Drvivá väčšina pôvodných obyvateľov žuje koku, pričom bežná dávka je tridsať až štyridsať listov. Ide o úplne bežný jav, dostanete ich kúpiť v obchode, na trhu, či stanici. „Koka pomáha prekonať hlad, smäd, únavu aj problémy s výškou“, zhrnú vám do jednej vety svoj názor Indiáni. Ale nedá sa povedať, že by nám nejako zvlášť chutila. Nenápadná cesta križom cez zelené lúky

náhornej plošiny – altiplana sa od Orura začala postupne zvažovať do údolia. Šiníme si to širokou cestou z Orura a zrazu okolo nás začali pribúdať fabriky, veľkosklady, predajne automobilov, ošarpané domy, množstvo autodielní, obchodíkov so zmiešaným tovarom a ani nevieme ako bol okolo nás temperamentný kotol ľudí a áut. Nekonečné trúbenie, brzda, plyn, kľúčkovanie a opäť brzda, plyn. Dorazili sme do La Paz, ale zatiaľ sme iba v chudobnom predmestí El Alto. Prešli sme okolo najvyššie položeného letiska na svete (4 018 m.n.m.) a zrazu sa súvislá šed' biednych ulíc rozostúpila a nám sa naskytl nezabudnuteľný panoramatický výhľad. Pod nami skutočný kráter a v ňom obrovské mesto. Strmé steny kráteru boli posiate tisíckami chudobných príbytkov prilepených ku skale ako lastovičie hniezda, v údolí sa do výšky vypínalo niekoľko mrakodrapov, z dvoch tretín lemovali okraje kráteru zasnežené vrcholky šesťtisícoviek, z ktorých najznámejšia – Illimani (6 402 m) je symbolom mesta. La Paz je pravdepodobne jedným mestom sveta, kde bývajú chudobní na kopci s nádherným výhľadom a bohatí v údolí. V La Paz sídli prezident, parlament a vláda a všeobecne je považované za srdce Bolívie, hoci oficiálne je hlavným mestom tohto štátu Sucre, v ktorom sídli legislatívne orgány Bolívie. Aj napriek tomu sa pýši titulom „Najvyššie položené hlavné mesto“. Hotel, ktorý sme zabojovali už v Orure sa nachádza blízko centra, zaparkujeme v garáži, ubytujeme sa a vyrážame spoznávať toto úchvatné miesto. Je podvečer a centrum je plné na prasknutie. Celé centrum La Paz sa súmrakom stáva

jedným obrovským trhom, kde kúpite čokoľvek, všade samé stánky, občerstvenie, oblečenie, alkohol, neskutočný chaos, krik a vrava, do toho miestne autobusy, mikrobuses, taxíky... Všade je rušno a živo. Najeme sa, obdivujeme čo všetko sa tu dá kúpiť, pijeme plechovkovú Coca Colu za v prepočte asi 5 eurocentov, obdivujeme pouličných zabávačov... Navštívime Mercado de las Brujas (čarodejnícky trh), ktoré je povestné širokou ponukou liečivých masť a talizmanov so schopnosťou ochrániť vás pred zlými silami. Kúpite tu sušené žaby, psov, rituálne figúrky, embriá lamy alebo afrodiziaká. Večer sa vyvezieme za pár centov z centra modernou lanovkou Teleférico (najvyššie položená mestská lanovka na svete), vedúca do vysoko položenej štvrte El Alto. Odtiaľ máme krásne výhľady na celé mesto pod nami, skromné domčeky postavené na kraji kráteru, prazvláštny cintorín a aj zaľadené hory v pohorí Cordillera Real. Toto mesto je úchvatné a stojí za to stráviť tu pár dní.

Večer pri skvelom rume plánujeme čo ďalej. Chceme absolvovať legendárnu Cestu smrti na trase La Paz – Coroico a o 6 dní musíme byť na pobreží Pacifiku v najsevernejšom meste Čile – v meste Arica. Z La Paz je to cca 500 km. V Arice nakladáme štvorkolky na kamión, ktorý ich diaľnicou Ruta 5 odvezie do 2 000 km vzdialeného prístavu Valparaíso, my letíme za nimi lietadlom. Jeden deň si teda nechávame na plánovanú Cestu smrti, dva dni s rezervou si nechávame na cestu do Čile po trase La Paz – Arica a keďže sme celý trip napredovali bez väčších problémov ušetrili sme si ešte

ďalšie 3 dni navyše. Aj keď je La Paz krásne mesto celé tri dni sa nám tu nechce tráviť a tak sa rozhodneme, že tieto tri dni strávime v susednom Peru. Štvorkolkami by sme to z časových dôvodov nestihli (Z La Paz do Cusco je cca 650 km) a tak kupujeme letenky do Cusca. Pred sebou však máme ešte jeden deň v La Paz a legendárnu Cestu smrti (Carretera de la Muerte)

Deň sedemnásty

Ráno vyrazíme do centra, máme dosť času, Cesta smrti má „len“ 90km, takže plánovaných cca 180 km dáme raz dva. Aspoň sme si to mysleli. V centre si dáme raňajky, čerstvý džús a okolo 10:00 tankujeme štvorkolky. Začiatok Cesty smrti sa nachádza vysoko nad mestom La Paz, v priesmyku vo výške cca 4 800 m.n.m. A čo je vlastne tá Cesta smrti?

Hovorí sa, že nie je dôležitý cieľ, ale cesta k nemu. To platí aj pre návštevníkov bolívijského Coroica. Ich cieľom nie je mesto, ale cesta, ktorá doň vedie. Coroico sa nachádza vo vlhkej bolívijskej oblasti zvanej Yungas oddelujúcej vysoké Andy od amazonského dažďového pralesa vo vzdialenosti cca 90 km od La Paz. Zaujímavé je však prevýšenie Cesty smrti. Štatistika hovorí sama za seba: 3 345 výškových metrov počas 65 km dlhého zjazdu z Altiplano až na okraj amazonskej nížiny. Dnes je to však hlavne turistická atrakcia.

Z centra La Paz, kde sme ubytovaní až do priesmyku nad mestom je cca 30 km, stále stúpame okrajovými chudobnými štvrtkami až narazíme na dopravnú zápchu, na kolónu áut dlhú vyše kilometra, nečakáme a v protismere valíme

až hore, zápcha je kvôli mýtnici, kde sa vyberá poplatok za prejazd. Opäť raz pomáha zázračné slovíčko Dakar, obsluha mýtnice zastaví autá a púšťajú nás dopredu s pokrikom Dakar! Máme prilbu na hlavách takže nevidia naše široké úsmevy. Cez mýtnicu prechádzame bez poplatku. Ďakujeme.

Odtiaľ už začína klesanie až do mesta Coroico, prvé kilometre sú po asfalte. Po chvíli zídeme na starú, pôvodnú šotolinovú Cestu smrti. Cesta sa vinie po úbočiach vysokých zalesnených kopcov, ktoré ohraničujú prudké zrážy. Chýbajú tu akékoľvek zábrany či zvodidlá a hlboko v údolí je možné vidieť torzá spadnutých áut či autobusov. Prejazd cesty komplikuje aj fakt, že jej maximálna šírka je na mnohých miestach len tri metre a tak tadiaľ neprejde viac než jedno auto. Sú tu časté hmla, dážď, klzký povrch, vodopády padajúce z útesov a zosuvy hornín. To všetko riziko nehôd ešte znásobuje. Najčastejšie dochádzalo k nehodám nákladných áut a autobusov, ktoré sa na tak úzkej ceste nedokázali vyhnúť a po tom, čo sa im pošmykli kolesá skončili nenávratne na dne rokliny až 600 metrov hlboko. Štatistiky hovoria v priemere o 200 až 300 obetiach ročne. Tomuto číslu napovedá i množstvo križov, ktorými je cesta priam posiatá. Ešte do roku 2006, kým nebola vystavaná nová asfaltová cesta spájajúca Coroico a La Paz nemali ľudia, ktorí sa chceli medzi týmito mestami pohybovať na výber. Každá cesta predstavovala boj o holý život. Počas jazdy po ceste smrti je potrebné dodržiavať jedno základné pravidlo – držať sa vľavo. Na to upozorňujú aj početné značky pozdĺž cesty. Toto pravidlo je

PRODEJ A SERVIS ČTYŘKOLEK BEROUN

“*Lístok
koky nie je
droga...*”

ČTYŘKOLKY
PRACOVNÍ / SPORTOVNÍ / DĚTSKÉ

PŘÍSLUŠENSTVÍ
HELMY / OBUV / OBLEČENÍ

DOPLŇKY
RADLICE / KUFRY / VYHŘÍVÁNÍ / GUMY

SERVIS
ZÁRUČNÍ / POZÁRUČNÍ / TUNING

PLZEŇSKÁ 232
BEROUN – KRÁLŮV DVŮR
WWW.QUADCAFE.CZ

z jednoduchého dôvodu: šofér držiaci sa vľavo si mohol lepšie kontrolovať koleso pod sebou na kraji priepasti. No i tak sa tu stávali takmer každý druhý týždeň tragické nehody. Hoci dnes už cesta nie je tak vyťažená ako v minulosti, nebezpečná je stále. Po otvorení asfaltovej cesty bola pôvodná cesta zakázaná nákladným autám, je však otvorená cyklistom. Práve tých na Cestu smrti vozia cestovné kancelárie v hojnom počte. V mikrobusech vyvezú cyklistov do priesmyku nad La Paz a odtiaľ začína 65 km dlhý zjazd až do Coroica na okraj amazonského pralesa. Niektoré kancelárie dávajú diplomy „Prežil som cestu smrti“.

Cesta nám ubiehala pomerne rýchlo, nie je až tak nebezpečná ako sa o nej hovorí, v Ázii v Tajikistane sme jazdili aj na nebezpečnejších cestách. Nebezpečný a nepríjemný je však prach, ktorý tu víria mnohé mikrobusey voziace turistov. Ich vodiči jazdia rýchlo po nebezpečných krajinách, aby ich klienti išli odpadnúť od strachu, ostatným to však robí problém, prach je veľmi nepríjemný a dlho trvá kým sa usadí. Pomaly sa presúvame do Coroica, často stojíme a chladíme štvorkolky, cestou v mini bufete niekde v polceste do Coroica stretne auto s veľkým predným ochranným rámom s ešte väčším hadom omotaným na ráme – chlapík prešiel hada niekde v amazonskom pralesi a zobral si ho

ako trofej. Keďže ja potrebujem kvôli prachu a vysokej teplote častejšie chladieť štvorkolku vyrazím dopredu, hádam ma chalani o chvíľu dobehnú. V jednej horskej osade sa cesta rozdelí viacerými smermi a tak pokračujem podľa navigácie najkratšou cestou do Coroica. Cesta stúpala a klesala, zúžila sa a premávka ustala. A stalo sa to s čím som nepočítal. Štvorkolka sa prepla do núdzového režimu a po chvíli motor zhasol nadobro. Ostal som stáť sám ako palec niekde uprostred hustých lesov, s minimom benzínu a s nefunkčnou štvorkolkou. Ako iste tušíte chalani sa vybrali inou cestou – podľa ich navigácie tiež najkratšou cestou do Coroica. Nevedel som to a tak som ich čakal a čakal aby ma odtiahli na lane tých cca 30 km do Coroica. Samozrejme telefón hluchý – signál žiaden. Medzitým štvorkolka vychladla, benzín v nádrži prestal vrieť a pohol som sa ďalší cca 1 km, štvorkolka sa už s núdzovým režimom ani neunúvala a rovno zhasla. Začal som mať strach, všade okolo husté lesy, kopcovitý terén a žiadna premávka. Pred očami som mal toho hada na prednom ráme džípu. Chladil som motor kde sa len dalo (potok, tieň, vodopád), slnko zašlo a aj keď bolo stále horúco, štvorkolka sa vždy na chvíľu pozbierala a presúval som sa kilometer za kilometrom ďalej až do Coroica. Benzín som šetril, všetky

kopce som schádzal bez motora a tak sa mi chválabohu podarilo okolo polnoci doraziť do vytúženého Coroica. Natan-koval som, na námestí som sa poriadne najedol a napil a rozmýšľal som čo ďalej: Ráno letíme do Peru takže nemôžem ostať v Coroicu. Štvorkolka sa síce prehrieva, ale už je noc a v priesmykoch bude podstatne chladnejšie, tak to nebude až taký problém, koniec koncov mám dosť času, aby som stihol prísť do rána do La Paz. Samozrejme asfaltovou cestou. Píšem chalanom informácie formou SMS a štartujem z Coroica. Do sedla nad La Paz mám cca 70 km, to nie je veľa. Ale je to brutálny stupák počas ktorého sa musím vyšplhať z výšky 1300 m.n.m. do priesmyku nad La Paz vo výške 4 800 m.n.m. Riedky vzduch, strmé stúpania dávajú štvorkolke zabráť, ale je zima a tak stojím a chladím motor len 2x. Do hotela dorazím okolo tretej ráno a chalani ešte o polhodinku neskôr. Stále ma hľadali v lesoch okolo Coroica až kým nenabehol GSM signál a nedostali SMS. Ešte dobrú hodinku debatujeme o tom, čo sa stalo a prečo sa to stalo, zjeme fľašu dobrého rumu a totálne unavení zaľahneme do postelí. Máme za sebou najdlhší, najnáročnejší a najúnavejší deň počas celého nášho tripu. A to sme sa cez deň smiali z „náročnosti“, ospevovanej Cesty smrti. Stačilo, nabudúce ju kludne vynecháme...

“Ročne Machu Picchu navštívi vyše 5 miliónov ľudí”

Deň osemnásty

Ráno sa naraňajujeme, všetky veci presunieme na jednu izbu, ostatné hotelové izby vrátime a dohodneme sa s recepcným, že štvorkolky necháme 3 dni zaparkované v garáži a my odchádzame do Peru. Myslím, že po včerajšku nám pár dní chýbať nebudú. Sadáme teda do mikrobusu, ktorý nás odvezie na letisko a odtiaľ letíme do Peru. Let je dlhý cca hodinku, veľmi príjemný. Letíme do Cusca a z vtáčej perspektívy obdivujeme La Paz a susediace jazero Titicaca. Hneď po prilete do Cusca sme si objednali mikrobús a po dlhom vyjednávaní v miestnej cestovnej kancelárii aj kompletný balík služieb na nasledujúce 2 dni. Večer sa prechádzame po meste, večeríme a pijeme celkom slušné pivo. Cusco je mesto v peruánskych Andách vo výške 3 400 m.n.m. Mesto je zaradené do zoznamu UNESCO a spolu s Machu Picchu je jednou z najväčších atrakcií Južnej Ameriky. Podľa legendy je Cusco postavené v strede sveta a preklad jeho názvu doslova znamená „Pupok sveta“. Jedná sa o nádherné historické mesto, všade je poriadok a čisto. Oproti La Paz alebo a zem.

Deň devätnásty

Ráno vyrazíme na tržnicu Mercado Central, kde môžete kúpiť všetko od výmyslu sveta, suveníry, potraviny, môžete si dať namiešať ovocnú šťavu podľa svojej chuti či dať si nejaké skvelé miestne špeciality. Pred obedom prichádza mikrobús, vyvezieme sa nad kopec nad mesto, kde vidíme celé mesto ako na dlani, odtiaľ pokračujeme do dedinky Pisac, ktoré sa považuje za jednu z najlepších ukážok inkskej architektúry (tzv. Strážne mesto Inkov),

navštívime miestny trh a pokračujeme ďalej do mestečka Ollantaytambo. Tu nás mikrobús vyloží a vracia sa späť do Cusca. My odtiaľ pokračujeme jedným možným dopravným spojením – vlakom Inca Rail do Aguas Calientes (Machupicchu Pueblo). Aguas Calientes leží priamo pod Machu Picchu v nadmorskej výške 2 060 m.n.m. a je to dosť ošumelé miesto. Ubytovali sme sa v priemernom hoteli – iné tu ani nie sú a celé mestečko sme prebehli relatívne rýchlo.

Deň dvadsiaty

Machu Picchu patrí medzi najnavštevovanejšie miesta v Peru. Ročne Machu Picchu navštívi vyše 5 miliónov ľudí. Pre veľký počet turistov sa krajina snaží počet návštev obmedzovať vysokými cenami vstupného. Machu Picchu sa nachádza vo výške 2 400 m.n.m. v prostredí obrovských, strmých, zalesnených, divokých kopcov. V údolí tečie prudká rieka Urubamba. Machu Picchu je vybudované bez použitia železných nástrojov, ťažných zvierat a malty. Pravdepodobne slúžilo ako útočisko pre viacerých Inkov, ktorí sa tu utiahli po krutom prenasledovaní a vraždení svojho národa a zabití vládcu Atahualpu. V sedle medzi dvoma strmými kopcami tu bolo postavené inkské mestečko, ktorého ruiny sú najväčšou archeologickou pamiatkou v Južnej Amerike. Ruiny boli objavené až v roku 1911 Hiramom Binghamom. Chceli sme stihnúť na Machu Picchu východ slnka a užiť si krásne výhľady a preto sme vyrazili hneď ráno o 5:30 k autobusom, ktoré vyrážajú na 10 km cestu pod Machu Picchu v serpentínach, z ktorých sa vám chce zvracať. Odtiaľ sme prešli okolo pokladní a boli

sme tam. Priamo pred nami sa rozkladalo bájne stratené mesto Inkov! Ak chce niekto inkské mesto vidieť z výšky, väčšinou sa šplhá na dominantný kopec Huyana Picchu týčiaci sa do výšky 2 720 m.n.m., teda asi 360 metrov nad mesto. Vstupenky sú však mesiace dopredu vykupované, nakoľko je denný počet ľudí, ktorí na kopec vystupujú prísne limitovaný. My sme mali kúpené vstupenky pre výstup na horu Machu Picchu Montaña, ktorá je vysoká 3 082 metrov. Bola to veľmi náročná túra s prevýšením vyše 700 metrov a plná schodov z kameňov, ale výsledok stál za to! Počas stúpania sa rozostúpila ranná hmla a odmenou za namáhavý výstup bol nádherný výhľad z vtáčej perspektívy na všetky svetové strany, okolité zelené kopce, ďaleké zasnežené andské štíty aj celú mohutnú horu Huayna Picchu so zručaninami Machu Picchu, ktoré odtiaľ vyzerajú naozaj maličké. Tiež je perfektne vidieť kľukatú rieku Urubamba, ktorá sa obťáča ako had okolo zalesnených kopcov. Každý nemá také šťastie, lístky sa kupujú dlho dopredu a veľmi často je tu daždivé počasie a zatiahnutá obloha. Večerným vlakom sa vraciame do Ollantaytambo, cestou už začalo poriadne pršať a tak v Ollantaytambo rýchlo nasadneme do mikrobusu, ktorý nás už čaká, a odchádzame späť do Cusca. Keďže ráno letíme naspäť do La Paz, vyrazíme si večer ešte do ulíc Cusca. Jacek oslavuje okrúhlych 40 a tak oslavujeme a oslavujeme. Nie iba jeho narodeniny, ale aj fakt, že sme stihli v Južnej Amerike absolvovať všetko, čo sme si doma naplánovali, ba dokonca aj niečo navyše – a to práve výlet do Peru. Bojujeme v miestnych baroch a diskotékach až do rána a tak toho veľa nenaspíme.

“*Postupným dlhým klesaním k oceánu a znížením nadmorskej výšky sme šetrili palivo*”

Deň dvadsiaty prvý

Doobeda si ešte raz prejdeme nádherné centrum a presunieme sa na letisko, odkiaľ v poobedňajších hodinách letíme naspäť do La Paz v Bolívií. Na hoteli skontrolujeme naše štvorkolky, ktoré nás celé zaprášené poslušne čakajú v hotelovej garáži. Keďže o 2 dni ich musíme nakladať v 500 km vzdialenom meste Arica v Čile musíme na ďalší deň ráno vyraziť, aby sme to podľa možnosti za jeden deň stihli a ostane nám ešte jeden rezervný deň. Večer pokračujeme v oslavách okrúhlych narodenín a lúčime sa s La Paz.

Deň dvadsiaty druhý

Dnes máme pred sebou posledných 500 km tohto tripu až na pobrežie Pacifiku do čílskeho mesta Arica. Odtiaľ máme vybavený transport štvorkoliek kamiónom do 2 000 km vzdialeného prístavu Valpa-

raiso, odkiaľ poplávajú domov. Vzhľadom k tomu, že jedna štvorkolka má problém s chladením a museli by sme častejšie zastavovať, sme zvolili náhradný plán. Naložili sme v La Paz dve štvorkolky na auto a nechali sme ich odviezť až na bolívijsko-čílsku hranicu v Andách, čím sme ušetrili 300 km. Cenovo to vyšlo veľmi podobne, ako by nás stál benzín do štvorkoliek. Ostatní 2 členovia spolu s poliakmi na motorkách vyrazili ráno po vlastných. Na bolívijsko-čílskej hranici v priesmyku Paso Tambo sme štvorkolky vyložili a pokračovali posledných 200 km tiež po vlastných. Ďalších približne 60 km za hranicu sme sa pohybovali po nádhernom národnom parku Parc national Lauca – Parinacota et Pomerape s gýčovými zasneženými sopkami v pozadí a lagúnami v popredí. Posledných 100 km sme v podstate stále klesali až sme dorazili na pobrežie do

mesta Arica. Postupným dlhým klesaním k oceánu a znížením nadmorskej výšky sme šetrili palivo, aj napriek tomu nám cestou benzín došiel, zháňali sme ho v malej dedinke Putre, kde nám ho zo svojho auta predal jeden dobrák, a nakoniec sme vo večerných hodinách všetci šťastne dorazili do nášho cieľa – mestečka Arica. Hotel zabukovaný v okrajovej časti Arici nám maximálne vyhovoval a po dlhom putovaní chudobnou ale nádhernou Bolíviou sme boli opäť v civilizovanom svete.

Deň dvadsiaty tretí

Prístavné mesto Arica má viac ako 200 000 obyvateľov a príjemnú pobrežnú klímu. Leží 18 km od Peruánskych hraníc a odtiaľto už cestujú naše štvorkolky do prístavu vo Valparaíso objednaným kamiónom. Ten sa nakladá podľa inštrukcií špedície až zajtra ráno, takže dnes ešte na štvorkolkách obehne miestne pláže, oddýchneme si a okúpeme sa v oceáne a večer s miestnymi chalanmi na kroskách vybehne na nádhernú vyhlídku nad mesto k veľkej soche Krista, kde sedíme až do západu slnka.

Deň dvadsiaty štvrtý až dvadsiaty deviaty

Ráno umyjeme štvorkolky a naložíme do kamióna. Ten bude o 4 dni v prístave Valparaíso, my si ešte zbytok dňa oddýchneme v Arice a na druhý deň odletíme do Santiaga de Chile. Hlavným, najväčším a rýchlo rastúcim mestom Čile je Santiago de Chile. Leží v strednej časti krajiny v nadmorskej výške 520 m.n.m., s nádhernou kulisou tiahnuceho sa pohoria Cordillera de los Andes. Spolu s metropolitnou oblasťou tu žije viac ako sedem miliónov ľudí. Hlavným námestím Santiaga je Plaza de Armas, kde stojí katedrála, historická budova Centrálnej pošty z roku 1882, Národné historické múzeum, umiestnené v bývalej budove paláca. Neďaleko stojí budova divadla z roku 1857 a Národná knižnica. Vyhladávaným cieľom turistov je vrch Cerro San Cristóbal s výškou 880 metrov. Na vrchole je kostol a socha svätej Panny Márie, vysoká 22 m. Z vrcholu kopca je fantastický pohľad na mesto. V Santiagu sme strávili 2 dni, prešli sme si večerné centrum, ktoré bolo na rozdiel od pulzujúceho La Paz prázdne a cez deň sme si vyšli lanovkou na vrch Cerro San Cristóbal. Požičali sme si auto, odbehli sme do 120 km vzdialeného Valparaísa zbalili štvorkolky do kontajnera, rozlúčili sme sa s priateľmi Poliakmi a 4. 2. 2016 sme odleteli zo Santiaga domov.

Záver

Lúčime sa s krásnym kontinentom Južnej Ameriky. Trip sme prežili všetci štyria v zdraví, našim štvorkolkám sa síce poruchy nevyhli, ale našťastie žiadna z nich nebola vážna a neohrozila harmonogram tripu. Štvorkolky spoločne fungovali aj vo vysokých teplotách v Argentíne, v prašných a dlhých šotolinových prejazdoch Altiplana ako aj vo vysokých nadmorských výškach

v Andách a v Bolívii. Riešili sme výmenu pokazeného dobíjania, menili sme 2 roztrhané variátorové remene, opravili zopár defektov, vymenili palivové a olejové filtre, olej a tepelné čidlo. Všetky štvorkolky dorazili do cieľa tripu a následne o pár mesiacov aj bezpečne domov. Počas tripu sme prešli na štvorkolkách takmer 5 000 km v Chile, Argentíne a Bolívii, všetci sme prekonalí svoje osobné výškové rekordy. Celkovo

štyri krát sme prechádzali cez vysokohorské priesmyky v Andách a väčšinu tripu sme sa pohybovali vo výškach nad 3 000 m.n.m.

To všetko by sa však nedalo zrealizovať bez partie skvelých a zohratých ľudí a preto všetkým ešte raz VĎAKA! ■

Text a Foto:

Martin Špirko, www.stvorkolky.sk

- oficiálni predajce čtyřkolek Polaris a CF Moto
- oficiálni predajce motocyklů BETA a Ducati
- pořádání výletů, expedic a eventů
- prodej příslušenství a doplňků
- kompletní a mobilní servis
- půjčovna čtyřkolek